

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Mgr. H. E.**, narozená dne X
bytem X

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**, IČO 00020869
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1 – Nové město

o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu žalované ze dne 27. 3. 2023, č. j. ČOI39544/23/O100/Dvo/Št, sp. zn. ČOI 56033/22/3100,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a řízení před správním orgánem 1. stupně

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým Ústřední inspektorát žalované (dále jen „*žalovaná*“) zamítl její odvolání proti rozhodnutí Inspektorátu Středočeského kraje a hlavního města Prahy žalované (dále jen „*příslušný Inspektorát*“) ze dne 19. 21. 2023, č. j. ČOI 6851/23/1000 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

2. Ze spisu vyplývá, že dne 25. 4. 2022 bylo žalobkyni doručeno Oznámení o zahájení kontroly Inspektorátem Olomouckého a Moravskoslezského kraje (dále jen „*nepříslušný Inspektorát*“) žalované, na které žalobkyně reagovala podáním námítky místní nepřislušnosti vzhledem ke svému sídlu. Této námítce nepřislušný Inspektorát vyhověl a dne 10. 5. 2022 kontrolní zjištění spolu se správním spisem postoupil příslušnému Inspektorátu žalované.
3. Dne 18. 8. 2022 vydal příslušný Inspektorát Protokol o kontrole, kde popsal zjištěné jednání žalobkyně, které lze kvalifikovat jako porušení ustanovení § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně spotřebitele*“). Tento protokol zaslal žalobkyni spolu s Oznámením o provedené kontrole a poučením, že má ve smyslu § 13 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*kontrolní řád*“), právo podat proti kontrolnímu zjištění do 15 dnů od doručení protokolu písemné a zdůvodněné námítky.
4. Dne 21. 11. 2022 vydal příslušný Inspektorát dle § 90 odst. 1 zák. č. 250/2016 Sb. Příkaz, kterým žalobkyni uložil úhrnnou pokutu ve výši 25 000 Kč, jelikož ji shledal vinnou ze spáchání:
 1. přestupku podle ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele, spočívajícího v porušení § 13 cit. zákona, jehož se žalobkyně dopustila tím, že neinformovala spotřebitele řádným způsobem o podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, když ve zveřejněných Obchodních podmínkách ze dne 01. 5. 2012 (dále jen „*Obchodní podmínky*“) v části 10) Reklamační řád mj. uváděla: „*Výrobky, na které se vztahuje právo uplatnění reklamace musí být předány k posouzení ihned po zjištění závady, musí být čisté a s náležitými doklady a popisem vady, případně označeným místem závady. Zásilka musí být kompletní (včetně příslušenství a veškeré dokumentace) a ve stavu, v jakém jste jej převzali při dodávce. Ke zboží přiložte doklad o koupi. Ke zboží musí být přiloženy veškeré listiny, které nakupující se zbožím obdržel, tedy například paragon, záruční list a jiné. Zboží je z hygienických důvodů k reklamaci přijato pouze řádně vyčištěné. U zamítnutých reklamací mohou být účtovány náklady na reklamační řízení a manipulační poplatky*“, tedy neinformovala spotřebitele v souladu s ustanovením § 13 zákona o ochraně spotřebitele, a
 2. přestupku podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, spočívajícího v porušení § 4 odst. 4 v návaznosti na § 5 odst. 1 cit. zákona, jehož se žalobkyně dopustila tím, že neinformovala spotřebitele řádným způsobem o právu na odstoupení od kupní smlouvy, když ve svých Obchodních podmínkách v části 6) Právo spotřebitele odstoupit od smlouvy k tomuto právu mj. uváděla: „*Odstoupení od smlouvy musí být doručeno nejpozději poslední den 14 denní lhůty. Na kupní cenu, která má být kupujícímu vrácena, může prodávající započíst své skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží (na přepravu apod.)*“, tedy užívala nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí, neboť obsahovaly věcně nesprávné informace a byly tedy nepravdivé, což mohlo vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.
5. Žalobkyně podala proti Příkazu odpor, ve kterém zpochybnila, že by se dopustila přestupků v době kontroly dne 21.4.2022, když pro to podle ní neexistuje důkaz. Dále namítala, že nepřislušný Inspektorát měl postoupit věc příslušnému Inspektorátu formou usnesení, nikoliv pouhým sdělením, a to podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Je podle ní i sporné, zda lze přihlížet k důkazům,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

kteřé byly provedeny v souvislosti s jiným právním subjektem, když příslušný správní orgán jí nezaslal ani oznámení o zahájení kontroly. Dále žalobkyně v odporu zpochybňovala, že by byla naplněna materiální stránka přestupku, když její formulace nebyly dle jejího názoru způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele. V závěru vyjádřila názor, že výše uložené pokuty je neadekvátní a neodpovídá charakteru provinění. Tyto námitky zopakovala i ve vyjádření z 28. 12. 2022, kterým reagovala na sdělení o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí ze dne 12. 12. 2022.

6. Příslušný Inspektorát žalované vydal dne 19. 1. 2023 prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl shodně jako v Příkazu a uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč.
7. Žalobkyně podala proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž znovu poukázala na procesní okolnosti zahájení řízení i použití důkazů, namítala, že odchylky jejích formulací v informování spotřebitele od zákonné úpravy jsou zanedbatelné a nezpůsobilé podstatně narušit chování spotřebitele, a bránila se výši pokuty s poukazem na to, že v roce 2021 i 2022 měla z provozu internetového obchodu příjmy 250 000 Kč a výdaje 220 000 Kč. Následně žalobkyně podala ještě žádost o snížení pokuty na 10 000 Kč.

II. Rozhodnutí Ústředního inspektorátu žalované (napadené rozhodnutí)

8. Žalovaný správní orgán (dále také jen „žalovaný“) dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že příslušný Inspektorát učinil ve věci potřebná skutková zjištění, nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci, přestupky žalobkyně byly bezpečně prokázány a neshledal ani žádné procesní vady s dopadem na zákonnost a správnost prvostupňového rozhodnutí.
9. Předně se žalovaný zabýval tím, zda pro žalobkyni není příznivější posouzení věci podle nového znění zákona o ochraně spotřebitele ode dne 6. 1. 2023. Vzhledem k tomu, že došlo k pouhé restrukturalizaci předmětných ustanovení ve smyslu pořadí a označení bez změny jejich obsahu, neshledal důvody pro aplikaci nové úpravy.
10. Procesní odvolací námitky žalobkyně žalovaný nepovažoval za důvodné.
11. Shledal, že kontrola byla zahájena dne 25. 4. 2022 v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu, když v oznámení o zahájení kontroly byla uvedena osoba pověřená výkonem kontroly včetně čísla služebního průkazu. Nevešel na námitku žalobkyně, že se nemohla vyjádřit k otázce podjatosti kontrolního orgánu podle § 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu, neboť kontrolní řád nestanovuje správnímu orgánu ohledně tohoto práva poučovací povinnost. Právo namítat podjatost žalobkyni upřeno nebylo, mohla tak učinit, jakmile by se o případné podjatosti dozvěděla. Tohoto práva však nevyužila, a to ani v průběhu kontroly, ani při odvolání. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2021, č. j. 29 A 46/2018-45.
12. K použití zjištění získaných před zahájením kontroly žalovaný vycházel z ustanovení § 3 odst. 1 a 2 kontrolního řádu, podle kterých může kontrolní orgán provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda kontrolu zahájí a takto získané skutečnosti mohou sloužit jako podklad pro kontrolní zjištění. Proto zde žalovaná nespátrovala v jejich dalším použití rozpor se zákonem. Co se týče námitky o kontrole zahájené vůči jinému subjektu, žalovaný s odkazem na protokol o kontrole vysvětlil, že subjekt V. O., s. r. o., se zjištěných porušení nedopustil, byl na stránkách uveden jen jako adresa pro vyzvednutí a vrácení zboží, přičemž žalobkyně byla uvedena jako „odpovědná osoba“ a byla provozovatelkou internetového obchodu. Podklady získané

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v souvislosti s kontrolou společnosti V. O., s. r. o., v řízení se žalobkyní použity nebyly a internetová souvislost žalobkyně a společnosti V. O., s. r. o., není pro věc rozhodující.

13. Námitce žalobkyně, že postoupení věci příslušnému Inspektorátu měl nepřislušný Inspektorát provést ve formě usnesení podle § 12 správního řádu, dal žalovaný za pravdu, nicméně postoupení formou usnesení se pouze poznamenává do spisu, a žalobkyně by neměla právo se proti němu odvolat. Jelikož byla o tomto postupu žalobkyně vyrozuměna, její námitce místní nepřislušnosti bylo vyhověno a vydání usnesení ve věci by na jejím postavení nic nezměnilo, nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobkyně a tato vada tedy nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Podle § 89 odst. 2 správního řádu se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží.
14. Ke zpochybnění spáchání přestupků žalovaný argumentoval v následujícím odůvodnění.
15. Pokud jde o první přestupek (podle § 24 odst. 7 písm. l), resp. od 6. 1. 2023 podle písm. m) zákona o ochraně spotřebitele), žalovaný uvedl výslovný text nesprávné informace, který žalobkyně uvedla v Obchodních podmínkách, v němž zvýraznil znění podmínek, jimiž žalobkyně informovala o podmínkách uplatňování práv spotřebitelů z vadného plnění nad rámec zákonné úpravy občanského zákoníku. T.j., že *výrobek musí být předán* k posouzení *ihned* po zjištění závady. Podle § 1922 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*občanský zákoník*“ má spotřebitel pouze povinnost *vadu oznámit bez zbytečného odkladu*; porušení povinnosti navíc není sankcionováno, a vadný výrobek spotřebitel vůbec předávat prodávajícímu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 33 Cdo 2694/2016). Není také nutné k němu přiložit *veškeré listiny*, které nakupující se zbožím obdržel (podle odborné literatury stačí prokázat, že vadný výrobek spotřebitel zakoupil u podnikatele a kdy). Zákon nepožaduje, aby zboží bylo *vyčištěné* a argumentace žalobkyně epidemií koronaviru je lichá, když podmínky platily od roku 2012 a v době spáchání přestupku již pandemická opatření rovněž neplatila. Nad rámec zákona je rovněž znění, že u zamítnutých reklamaci *mohou být účtovány náklady na reklamační řízení a manipulační poplatky* (podle § 1924 občanského zákoníku má spotřebitel nárok na bezplatnou reklamaci a naopak dokonce náhradu účelně vynaložených nákladů na její uplatnění, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005). S argumentací žalobkyně, že pro spotřebitele mají formulace „*ihned*“ a „*bez zbytečného odkladu*“ shodný význam, se žalovaná neztotožnila a odkázala na povahu lhůty „*bez zbytečného odkladu*“, na skutečnosti a fáze zjišťování vad a jejich reklamace, vylučujících požadavek předat prodávajícímu reklamovaní zboží „*ihned*“.
16. K naplnění skutkové podstaty druhého přestupku (podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele), kdy žalobkyně v Obchodních podmínkách uváděla, že poslední den 14denní lhůty musí být oznámení o odstoupení od smlouvy *doručeno*, zatímco zákon dovoluje jej poslední den lhůty teprve *odeslat*, žalovaný nevešel na argumentaci žalobkyně, že v případě prodeje prostřednictvím internetu ztrácí tento příklad na významu. I v takovém případě mohou spotřebitelé tento způsob komunikace využít a může být pro ně dokonce výhodnější např. z důkazního hlediska.
17. K materiální stránce přestupku, tedy jeho způsobilosti podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, žalovaný odkázal na strany 7 až 10 prvostupňového rozhodnutí, kde je podle něj podrobně odůvodněno, jak mohla ustanovení obchodních podmínek spotřebitele odradit od odstoupení od smlouvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

18. K námitce žalobkyně, že byl její internetový obchod zaměřen jen na určitou skupinu spotřebitelů – kvalifikované pracovníky z určitého oboru – a že měl proto příslušný Inspektorát posuzovat její obchodní praktiky podle průměrného člena této skupiny, žalovaná upozornila, že i ze simulované objednávky provedené v rámci kontroly vyplynulo, že v době kontroly mohl od žalobkyně nakoupit jakýkoli spotřebitel, a ani z obsahu webových stránek nevyplývalo zaměření na konkrétní skupinu spotřebitelů. Proto příslušný Inspektorát posoudil obchodní praktiky správně ve vztahu k průměrnému spotřebiteli. Nicméně i v případě, že by tomu bylo naopak, nemusel by si spotřebitel ze žalobkyní tvrzené užší skupiny být vědom všech svých zákonných práv.
19. Konečně stran uložené pokuty žalovaný konstatoval, že příslušný Inspektorát podrobně zohlednil všechna relevantní kritéria. Citoval i judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nemá správní orgán povinnost při ukládání správního trestu vyčerpávajícím způsobem popisovat naplnění každého zákonného kritéria. Pokuta byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby a ve správním řízení nebyla zjištěna jediná okolnost, která by nasvědčovala, že by tato výše mohla mít pro žalobkyni likvidační charakter, což žalobkyně ani netvrdila. Tvrdila pouze, že je pokuta nepřiměřená jejím příjmům z internetového obchodu, které ani nijak nedoložila. Navíc příjmy pouze z tohoto obchodu nic nevypovídají o jejích celkových osobních a majetkových poměrech. Proto i žalovaný posoudil uloženou pokutu jako zcela přiměřenou povaze a závažnosti spáchaných přestupků a neshledala žádné okolnosti svědčící pro její snížení.

III. Žaloba

20. Žalobkyně v podané žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobou zopakovala své procesní námitky i námitku nenaplnění materiální stránky přestupku.
21. V první *žalobní námitce* žalobkyně vytýkala *upření práva vyjádřit se k podjatosti* kontrolního orgánu podle § 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu. Argumentace žalované v napadeném rozhodnutí, že zákon nestanovuje poučovací povinnost ohledně tohoto práva, podle žalobkyně neobstojí, když kontrolu zahájil místně nepříslušný Inspektorát. Podle žalobkyně jde o významné právo ze strany kontrolované osoby, když toto právo je úzce vázáno na údaje, které jsou uvedeny v oznámení o zahájení kontroly. Jestliže tedy kontrola byla zahájena místně nepříslušným inspektorátem a pracovníkem, pak ztrácí smysl a opodstatnění tohoto zákonného ustanovení, neboť následně, když věc byla postoupena místně příslušnému inspektorátu, celou záležitost posuzoval jiný kontrolující a žalobkyně byla zbavena práva možnost namítat podjatost kontrolujícího orgánu, když jí nebylo ani sděleno a nebylo jí ani známo, kdo je kontrolujícím pracovníkem příslušného Inspektorátu. Podle žalobkyně měl následně příslušný Inspektorát vydat nové oznámení o zahájení kontroly.
22. V souvislosti s uvedeným žalobkyně uplatnila *druhou žalobní námitku nedostatečné formy postoupení věci* příslušnému Inspektorátu. Přestože dal žalovaný žalobkyni v napadeném rozhodnutí ohledně příslušné odvolací námitky zčásti za pravdu, nevyvodil z této skutečnosti závěry, jaké v nich spatřuje žalobkyně. Podle ní má postoupení věci pro místní nepříslušnost být provedeno usnesením, které se zasílá podateli, a tento nedostatek velmi úzce souvisí s jejími ostatními procesními námitkami.
23. Ve třetí *žalobní námitce* žalobkyně namátala *nedostatečnou specifikaci a neoprávněnost podkladů*, ze kterých příslušný Inspektorát vycházel. Podle žalobkyně jsou úkony, které Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

provedl v její věci nepřislušný Inspektorát, nicotné. Příslušný Inspektorát v prvostupňovém rozhodnutí nespecifikoval, z jakých podkladů a důkazů vycházel. Je zřejmé, že obě rozhodnutí vychází z webových stránek, přičemž není jasné, zda k tomuto „zálohování dat z internetu“ byl kontrolní orgán oprávněn, resp. zda toto stažení spadá pod ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že přílohy správního spisu tvoří mimo jiné „obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích“, přičemž zákon č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČOI“), tento pojem nezná. Dále k podkladům rozhodnutí žalobkyně namítala, že „pokud v rámci odvolacího řízení byly provedeny důkazy, které nebyly k dispozici v řízení před orgánem prvního stupně, měla být žalobkyně vyzvána, aby se s těmito podklady seznámila a k těmto úředně zjištěným skutečnostem se vyjádřila“. Žalobkyně zpochybnila, že v jejím řízení nebyly použity důkazy opatřené v řízení s V. O., S. R. O., neboť pokud něco žalovaná zjišťuje z úřední činnosti, pak nepochybně těmito zjištěními provádí určité dokazování.

24. Žalobkyně ve své čtvrté žalobní námitce vytýkala i nepřiměřenou výši pokuty. Žalobkyně tvrdila, že správní orgán měl povinnost přihlídnout ke všem okolnostem vyjmenovaným v § 37 zákona č. přestupkového zákona. Povinnost zjišťovat a přihlížet k osobním poměrům žalobkyně jakožto fyzické osoby náleží podle § 37 písm. f) přestupkového zákona na správní orgánu, není na žalobkyni, aby svou ekonomickou situaci prokazovala. V tomto směru však příslušný Inspektorát neprovedl žádné důkazy a neměl žádné podklady k rozhodnutí o druhu a výměře správního trestu. Proto je výsledný trest neúměrně přísný a v rozporu s kritérii § 37 přestupkového zákona.
25. Poslední pátou žalobní námitkou je nenaplnění materiální stránky přestupku. Žalovaná se podle žalobkyně vyhnula odpovídající odvolací námitce pouhým odkazem na pasáže prvostupňového rozhodnutí, ve kterých však tato problematika také nebyla přesvědčivým způsobem vypořádána. Žalobkyně opakovala své přesvědčení o synonymitě formulací „ihned“ a „bez zbytečného odkladu“ a rovněž za méně významný rozpor považuje rozdíl mezi „doručením“ a „podáním“ odstoupení od smlouvy v poslední den 14denní lhůty. Podle jejího názoru nedošlo k zásadnímu narušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele a praktiky žalobkyně významně nezhoršily schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, které by jinak neučinil, ve smyslu Směrnice EU 2005/29/ES o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům (dále jen „Směrnice“). To žalobkyně podtrhuje tvrzením, že za dobu provozování internetového obchodu nikdy nedošlo k žádným problémům z titulu případného uplatnění vad a jakékoliv problémy byly vždy řešeny ke spokojenosti zákazníků. Nelze v případě jednání žalobkyně hovořit o přestupku; muselo by se ednat o významnou skutečnost a okolnost, která významným způsobem omezuje spotřebitele v jeho informačních právech.
26. Ze všech těchto důvodů žalobkyně soudu navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

27. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně konstatovala, že žaloba obsahuje prakticky totožné argumenty, které žalobkyně uplatnila již v odvolání a se kterými se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Považovala však za vhodné soudu ještě poskytnout své stanovisko k některým z nich.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

28. Co se týče *první žalobní námitky*, konkrétně otázky, zda měl příslušný Inspektorát vydat *nové oznámení o zahájení kontroly*, žalovaný uvedl, že po postoupení kontrolních zjištění příslušnému Inspektorátu kontrola kontinuálně pokračovala prováděním kontrolních úkonů. Kontrolu sice v rámci struktury orgánů žalované sice zahájil místně nepříslušný Inspektorát, avšak z hlediska věcné kompetence příslušný orgán žalované. Stran odeprání práva na vznesení námitky podjatosti kontrolující osoby žalovaný odkázala na Protokol o kontrole obsahující jméno kontrolující osoby i doručenka prokazující, že byl Protokol žalobkyni doručen. Žalobkyně proto mohla případnou námitku podjatosti proti této osobě vznést, ale neučinila tak.
29. U *třetí žalobní námitky* směřující do *podkladů rozhodnutí* žalovaný nesouhlasil, že by úkony provedené jejím místně nepříslušným Inspektorátem byly nicotné, když byly provedeny *věcně* příslušným kontrolním orgánem. K pochybnostem žalobkyně, zda byl žalovaný oprávněna zálohovat její internetové stránky, žalovaná podotýká, že představovaly veřejně přístupný zdroj informací a do správního spisu byly zařazeny scany obrazovky počítače jakožto písemnost s označením „ZÁZNAM O ÚKONECH PŘED KONTROLOU“ představující stěžejní důkaz o porušení zákona o ochraně spotřebitele. Pokud jde o podezření žalobkyně, že příslušný Inspektorát vycházel při svém rozhodování z podkladů, které byly získány v rámci kontroly jiného subjektu, žalovaný trvá na tom, že k tomu nedošlo, a že s podklady, ze kterých příslušný Inspektorát ve skutečnosti vycházel, byla žalobkyně řádně seznámena a ke kterým se mohla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit..
30. Stran určování *druhu a výměry správního trestu*, tedy *čtvrté žalobní námitky*, žalovaný upozornil, že žalobkyně přestupky spáchala jako *podnikající* fyzická osoba a že v takovém případě (na rozdíl od *nepodnikající* fyzické osoby) neměl žalovaný povinnost přihlížet k jejím osobním poměrům podle § 37 písm. f) přestupkového zákona. Nadto pokuta ve výši 25 000 Kč nepředstavovala pro žalobkyni z uvedeného hlediska žádnou hrozbu.
31. Ohledně *páté žalobní námitky* posuzování materiální stránky přestupků žalovaný odmítl, že by se touto otázkou nezabýval a upozornila že jak prvostupňové, tak i odvolací rozhodnutí tvoří jeden celek a odvolací orgán nemusí posuzovat konkrétní aspekt, jestliže se plně ztotožní s posouzením prvoinstančního orgánu. Dále upozornil, že i podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že materiální stránka přestupku se za předpokladu formálních předpokladů považuje za splněnou, ledaže by se k okolnostem jednání přidružily takové další významné okolnosti, které vylučují porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu (rozsudek č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009). Ani jeden ze správních orgánů však takové významné okolnosti, které by naplnění materiální stránky přestupku vylučovaly, neshledal.
32. Žalovaný proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu namítaných nezákonností a vad, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
34. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

35. Soud přisvědčuje žalovanému, že žalobkyně žalobní body založila opakovaně na argumentech, které uplatnila již ve svých námitkách v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. V žalobě totiž zformulovala žalobní body, které obsahově odpovídají odvolacím námitkám, jimiž se žalovaný zabýval a které skutkově i právně vypořádal. Žalobkyně oproti tomu v podstatě svá tvrzení nezaložila na takové oponentuře, která by relevantně rozporovala skutkové a právní závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí. Proto městský soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí tak, že posuzoval, zda lpění žalobkyně na stávající argumentaci ob stojí z hlediska *zákonnosti* rozhodnutí žalované.
36. V dané věci bylo prioritní především posoudit, zda správní orgány postupovaly v řízení v souladu s procesními předpisy, respektive zda jejich případná porušení měla vliv na zákonnost jejich rozhodnutí, jak žalobkyně tvrdí. Jedná se především o postup orgánů při postoupení věci nepřislušným Inspektorátem příslušnému Inspektorátu (*první a druhá žalobní námitka*).
37. K tomu soud vyšel z následující právní úpravy.
38. Podle § 5 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu je jedním z prvních úkonů, kterými lze zahájit kontrolu, doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících.
39. Podle § 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu je kontrolovaná osoba oprávněna namítat podjatost kontrolujícího nebo přizvané osoby.
40. Podle § 28 kontrolního řádu se při kontrole postupuje podle správního řádu, nestanoví-li zákon jinak. Podle § 14 odst. 3 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví.
41. Podle § 12 správního řádu dojde-li podání správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu.
42. Podle § 75 odst. 3 s. ř. s. se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného rozhodnutí, nepřihlíží.
43. K posouzení samotného procesního postupu postoupení věci mezi místními inspektoráty žalované soud shodně a bez rozporu s úsudkem žalovaného přisvědčuje žalobkyni, že nepřislušný Inspektorát pochybil, když věc příslušnému Inspektorátu dne 10. 5. 2022 postoupil pouhým přípisem označeným jako „Postoupení zjištění“ namísto v souladu s ustanovením § 12 správního řádu požadovanou formou usnesení.
44. Jak však vyložil žalovaný již v napadeném rozhodnutí, a dle výše citovaného ust. § 12 správního řádu nepoužití náležité formy procesního postupu v případě, kdy se takovéto usnesení pouze poznamenává do spisu, na procesním postavení žalobkyně ničeho nezměnilo. Procesních práv by se to mohlo dotknout v případě, kdy by žalobkyně o tomto úkonu nevěděla, např. neměla možnost nahlížet do spisu. K takové situaci však nedošlo. Ze správního spisu je zřejmé, že to byla sama žalobkyně, kdo podnítl postoupení věci místně příslušnému Inspektorátu a zejména, že bylo vyhověno její námitce místní nepřislušnosti a o postoupení věci byla vyrozuměna přípisem ze dne 4. 5. 2022, který jí byl doručen dne 14. 5. 2022. Následně byl žalobkyni dne 31. 8. 2022 doručen i Protokol o kontrole ze dne 18. 8. 2022, ve kterém byla identifikována i kontrolující osoba – pracovnice příslušného Inspektorátu, proti níž žalobkyně měla od tohoto momentu možnost vznést námitku. Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

podjatosti. Stejně tak ještě předtím přímo v Oznámení o zahájení kontroly ze dne 21.4.2022 u nepříslušného Inspektorátu byla žalobkyně seznámena s tím, který pracovník je konkrétně pověřen výkonem kontroly. V obou případech tedy žalobkyně měla možnost vznést vůči těmto osobám námitky podjatosti podle § 14 oddst. 3 správního řádu, jakmile se o ní dozvěděla. Nebyla tak porušena práva žalobkyně a i v případě, že by postoupení věci mezi inspektoráty proběhlo formou usnesení poznamenaného do spisu, její práva - vědomost o tom, kdo provede kontrolu a možnosti podat námitky podjatosti, by to více nezhodnotilo.

45. K argumentaci žalobkyně, že k naplnění jejího práva namítat podjatost kontrolující osoby měl příslušný Inspektorát vydat *nové* oznámení o zahájení kontroly, soud pouze poznamená, že došlo k pouhému postoupení věci z důvodu místní nepříslušnosti, a že z povahy *postoupení věci* se nejedná o *věc, resp. kontrolu novou*, jejíž zahájení by se mělo oznamovat. Žalobkyní tvrzeného cíle, tedy možnosti se vyjádřit k podjatosti kontrolujících osob, bylo dosaženo právě doručením Protokolu o kontrole dne 18. 8. 2022.
46. Jakkoli tedy postup nepříslušného Inspektorátu byl v rozporu s ustanovením § 12 správního řádu, stalo se tak jen formálně a v jeho důsledku nedošlo k zásahu do práv žalobkyně a z hlediska posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí se k této vadě podle § 89 odst. 2 správního řádu nepřihlíží. Jak *první*, tak i *druhá žalobní námitka* jsou tedy nedůvodné.
47. *Třetí žalobní námitkou* žalobkyně napadala podklady, ze kterých příslušný Inspektorát, a posléze i žalovaný, při vydávání obou rozhodnutí vycházeli. K nim uplatnila čtyři výtky – inspektoráty nespecifikovaly, z jakých podkladů a důkazů vycházely; některé úkony označila za nicotné, jelikož je provedl místně nepříslušný Inspektorát; zálohování svých webových stránek podle ní nespadá pod zvukové, obrazové nebo zvukově obrazové záznamy podle § 4a zákona o ČOI a konečně setrvává i na podezření, že byly v jejím řízení použity podklady, které byly získány v souvislosti s kontrolou jiného subjektu (V. O., s. r. o.).
48. K tomu soud vyšel z následující právní úpravy.
49. Podle § 4a zákona o ČOI je inspektor při provádění kontroly oprávněn pořizovat zvukové, obrazové a zvukově-obrazové záznamy bez vědomí kontrolovaných osob, pokud nelze účelu kontroly dosáhnout jinak.
50. Podle § 3 kontrolního řádu Kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění.
51. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.
52. Podle § 64 odst. 2 přestupkového zákona správní orgán věc bezodkladně předá věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, pokud není věcně nebo místně příslušný. Příslušný správní orgán může využít předané podklady, není-li to na újmu práv účastníků řízení.
53. Podle § 81 přestupkového zákona mohou v řízení navazujícím na výkon kontroly být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.
54. Podle § 25 odst. 4 kontrolního řádu kontrolní orgán předá svá zjištění o nedostacích příslušnému orgánu, který je oprávněn ve své působnosti činit opatření k nápravě zjištěného stavu nebo ukládat sankce za zjištěné nedostatky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

55. Podle § 17 odst. 1 správního řádu správní spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích.
56. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak.
57. Městský soud shledal, že oba inspektoráty důsledně označovaly podklady, ze kterých při vydávání obou rozhodnutí vycházely. Již v Protokolu o kontrole ze dne 18. 8. 2022 (založen ve správním spise a žalobkyni doručen dne 31. 8. 2022) příslušný Inspektorát uvádí, že webové stránky internetového obchodu žalobkyně byly zálohovány dne 21. 4. 2022. Tato záloha ve formě snímků obrazovky je jednak přílohou Protokolu o kontrole a jednak je založena i ve správním spise již dříve, k datu jejího pořízení (viz přílohy k Záznamu o úkonech před kontrolou ze dne 21.4.2022). Tato záloha je v Protokolu doplněna i popisem simulovaného kontrolního nákupu provedeného inspektorem žalované.
58. Konečně i dne 12. 12. 2022 (po vydání Příkazu a podání odporu proti němu) bylo žalobkyni doručeno sdělení, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, včetně poučení o jejích procesních právech z toho plynoucích, mimo jiné o jejím právu se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, čehož využila dne 28.8.2022 a kromě již procesní námitky k zahájení kontroly uvedla, že dodatkem ke kontrole zahájené nepřislušným Inspektorátem byla všechna zjištění o porušení právních předpisů zrušena. Tuto její argumentaci Inspektorát v prvostupňovém rozhodnutí vypořádal a oporu v podkladech řízení nemá tvrzení žalobkyně, že kontrolním dodatkem byla u žalobkyně zjištěná porušení právních předpisů zrušena. Záloha webových stránek žalobkyně zůstala stěžejním důkazem označeným v obou rozhodnutích žalované. Žalobkyně, kromě procesních výtek souvisejících s postoupením věci, které nejsou důvodné, nespécifikovala, v čem konkrétně spatřuje nedostatečnost podkladů pro rozhodnutí, proto soud považuje jejich využití za souladné s § 3 kontrolního řádu, § 17 odst. 1 a § 5 odst. 1 správního řádu a § 64 odst. 2 a § 81 přestupkového zákona. Citovaná ustanovení opravňují správní orgány k využití postoupených podkladů a z hlediska jejich relevance a úlohy ve správním řízení je vyloučeno, aby byly posouzeny jako nicotné. Správní řád pojem nicotnost spojuje se správním rozhodnutím.
59. Pokud jde o to, zda byla žalovaná oprávněna pořídit zálohu webových stránek žalobkyně (konkrétně jejích Obchodních podmínek a průběhu simulovaného kontrolního nákupu), soud i ve světle a shora uvedené relevance použití důkazních prostředků nespátřuje jediný důvod, proč by tomu tak nemohlo být, neboť na takovém pořizování podkladů, podle § 4a zákona o České obchodní inspekci, a to i výslovně bez vědomí kontrolovaných osob, stojí celý smysl kontroly a zákonná úprava neponechává prostor pro zpochybnění tohoto oprávnění. Pokud žalobkyně směřovala svou námitku do problematiky technického formátu takové zálohy, pak scan počítačové obrazovky lze jistě považovat za obrazový záznam ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu i § 4a zákona o České obchodní inspekci.
60. Ani co se týče podezření žalobkyně, že správní orgány v řízení s ní vycházely z podkladů získaných v rámci kontroly jiného subjektu, neshledal soud žádné indicie, že by k tomu mělo dojít. Žalovaná osvětlila, že proti V. O., s. r. o., původně také vedla kontrolu ohledně stejného internetového obchodu, nicméně po jeho upozornění, že není jeho provozovatelem, pořídila novou zálohu webových stránek a zahájila na jejím základě novou kontrolu vůči žalobkyni. Z odůvodnění žádného z rozhodnutí vydaných ve věci žalobkyně nevyplývá, že by správní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

orgány vycházely z podkladů získaných v řízení s jiným subjektem, naopak žalovaný opakuje, že záloha webových stránek, ze které vychází, byla pořízena až po skončení kontroly u V. O., s. r. o. Postup, kdy se jako podklad pro vydání rozhodnutí použije podklad získaný před zahájením kontroly, pak plně aprobejuje ustanovení § 3 kontrolního řádu. To, že příslušný Inspektorát po převzetí věci neprovedl žádné nové důkazy a získané důkazy postačovaly, nadto byly stěžejním důkazem o obsahu informací žalobkyně vůči spotřebitelům, je pak v souladu s § 81 přestupkového zákona.

61. *Žalobkyně se ve čtvrté a páté námitce bránila* proti posouzení formálních znaků i materiálního znaku přestupků a výši uložené pokuty.
62. K prvnímu spáchanému přestupku soud vyšel z následující právní úpravy.
63. Podle § 24 odst. 7 písm. m) (do 5. 1. 2023 písm. l)) se prodávající dopustí přestupku tím, že spotřebitele neinformuje podle § 13.
64. Podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění.
65. Podle § 1922 odst. 1 občanského zákoníku: „Jakmile nabyvatel zjistí vadu, vytkne ji bez zbytečného odkladu zciziteli a předmět plnění zciziteli předá, nebo jej podle jeho pokynů uschová nebo s ním jinak vhodně naloží tak, aby vada mohla být přezkoumána. Jedná-li se o předmět podléhající rychlé zkáze, může jej nabyvatel po upozornění zcizitele bez prodlení prodat“
66. Žalobkyně v žalobě opakovaně polemizuje o závažnosti významových rozporů mezi formulacemi v jejích Obchodních podmínkách a zněním ustanovení občanského zákoníku. Žalobkyně v Obchodních podmínkách v části „10) Reklamační řád“ mj. uváděla:

„Výrobky, na které se vztahuje právo uplatnění reklamace musí být předány k posouzení ihned po zjištění závady, musí být čisté a s náležitými doklady a popisem vady, případně označeným místem závady. Zásilka musí být kompletní (včetně příslušenství a veškeré dokumentace) a ve stavu, v jakém jste jej převzali při dodávce. Ke zboží přiložte doklad o koupi. Ke zboží musí být přiloženy veškeré listiny, které nakupující se zbožím obdržel, tedy například paragon, záruční list a jiné. Zboží je z hygienických důvodů k reklamaci přijato pouze řádně vyčištěné. U zamítnutých reklamací mohou být účtovány náklady na reklamační řízení a manipulační poplatky“ (zvýraznění doplněno soudem, pozn. soudu).
67. Soud při konfrontaci uvedeného znění Obchodních podmínek s požadavky obchodního zákoníku, považuje za prokázané, že žalobkyně v těchto podmínkách požadovala neoprávněné informace o době předání (ihned), o stavu vrácení zboží (čisté, s kompletní dokumentací, v neporušeném stavu tak, jak jej spotřebitel převzal) a o nákladech reklamačního řízení, neboť takové požadavky podmiňující reklamaci jdou nad rámec zákona, tj. kogentních ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a dále i občanského zákoníku. Protože žalobkyně nesouhlasila s posouzením formulací, týkajících se doby vrácení „ihned“ a „bez zbytečného odkladu“, které pokládala za synonymní, soud k této jediné a zásadní žalobní výtce uvádí, že ve smluvním vztahu ke spotřebiteli jsou relevantní jediné kogentní ustanovení zákona, což znamená, že od kogentních ustanovení se nelze odchýlit, ledaže (s výjimkou) by to bylo ve prospěch spotřebitele. Prodávající nemůže spotřebiteli „diktovat“ podmínky jdoucí nad rámec kogentní zákonné úpravy, což neznamená, že by nebylo možné ze strany spotřebitele umožnit prodávajícímu řádně posoudit vadu zboží a reklamační důvody i ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“. Takový postup však není podmíněn požadavkem, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

spotřebitel předal zboží prodávajícímu *ihned* po zjištění vady a nadto s dalšími podmínkami, které požadovala žalobkyně, jdoucích nad rámec zákona, což může vyvolat dojem obtíží s reklamací a ztráty práva z vadného plnění.

68. Žalobkyně se mylí, pokud poukazuje na shodný či synonymní povahu pojmů „ihned“ a „bez zbytečného odkladu“. Byť tyto oba pojmy navozují význam krátké lhůty, pro účely právní úpravy, s níž jsou spojena práva spotřebitele a jeho předvídatost, za jaké situace má možnost reklamace zboží, mají poněkud odlišný význam. Zatímco pojem „ihned“ znamená určitý časový okamžik vážící se ke zjištění vady a prodávajícímu dává prostor k uplatnění tohoto striktního časového okamžiku bez jakéhokoliv upřesnění a v jeho prospěch, pojem „bez zbytečného odkladu“ znamená již respektovat okolnosti povahy zboží, zjištění vad, způsobu a možností vrácení zboží, případně i jeho odborného posouzení před vlastní reklamací, tedy předpokládá určité okolnosti, které mohou mít vliv na časový úsek, v němž je reklamace uplatněna. To zvláště v případech povahy zboží technického charakteru, s nímž žalobkyně obchodovala. Na uvedeném nic nezmění fakt, že obchod byl uzavřen prostřednictvím internetu. Dobu vrácení zboží není pro účely spotřebitelských smluv a kogentní úpravy vykládat podle běžného slovního významu, jistě znamenajícího krátkost lhůty k reklamaci, bez ohledu na okolnosti dodání, převzetí zboží a shledání závad, ale pro účely *právní garance* dané zákonem o ochraně spotřebitele a ve prospěch ochrany spotřebitele. Z uvedeného vychází i veřejný zájem na ochraně spotřebitele garantovaný ust. § 13 zákona o ochraně spotřebitele pod sankcí přestupku a vyjádřený požadavkem na poskytování řádných, tj. zákonu odpovídajících a spotřebitele neodrazujících informací o rozsahu, způsobu a podmínkách uplatnění práv z vadného plnění.
69. Žalovaný se s námitkami žalobkyně proti posouzení jejích neoprávněných informací náležitě vypořádal na str. 10-13 napadeného rozhodnutí včetně dalších neoprávněných požadavků žalobkyně v Obchodních podmínkách s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a současně i Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 3 As 60/2005. Nejvyšší správní soud se rovněž vyjádřil k povaze spotřebitelských smluv ve vztahu k informační povinnosti dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele tak, že vyloučil, aby v reklamačních řádech byly poskytovány informace o podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti prodávajícího za vady prodané věci odchylovající se od zákona a režimu spotřebitelských smluv, jdoucí v neprospěch spotřebitele. V souzené věci žalovaný také dostatečně a zcela logicky vyvodil, že poskytování informací spotřebiteli nad rámec zákona, resp. působící a spotřebitele jako nezbytná povinnost, je způsobilé odradit spotřebitele od uplatnění jeho práv z vadného plnění.
70. Na základě uvedeného soud považuje za prokázané, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ve spojení s § 13 zákona o ochraně spotřebitele v jeho formálních znacích i v jeho materiální stránce (společenské škodlivosti).
71. K druhému spáchanému přestupku soud vyšel z následující právní úpravy.
72. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.
73. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalé obchodní praktiky před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí se zakazuje. Podle odst. 1 téhož paragrafu je obchodná praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejímu působení vystaven, ve vztahu k výrobku Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nebo službě. Podle odst. 3 se tím rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b.

74. Podle § 1832 ve znění do 5. 1. 2023:

(1) Odstoupí-li spotřebitel od smlouvy, vrátí mu podnikatel bez zbytečného odkladu, nejpozději do čtrnácti dnů od odstoupení od smlouvy, všechny peněžní prostředky včetně nákladů na dodání, které od něho na základě smlouvy přijal, stejným způsobem. Podnikatel vrátí spotřebiteli přijaté peněžení prostředky jiným způsobem jen tehdy, pokud s tím spotřebitel souhlasil a pokud mu tím nevzniknou další náklady.

(2) Jestliže spotřebitel zvolil jiný, než nejlevnější způsob dodání zboží, který podnikatel nabízí, vrátí podnikatel spotřebiteli náklady na dodání zboží ve výši odpovídající nejlevnějšímu nabízenému způsobu dodání zboží.

(3) Podnikatel uhradí spotřebiteli náklady spojené s vrácením zboží, jestliže neupozornil spotřebitele o povinnosti nést tyto náklady v souladu s ustanovením § 1820 odst. 1 písm. g).

(4) Odstoupí-li spotřebitel od kupní smlouvy, podnikatel není povinen vrátit přijaté peněžní prostředky spotřebiteli dříve, než mu spotřebitel zboží předá nebo prokáže, že zboží podnikateli odeslal.

75. Podle § 1818 odst. 2 věty druhé občanského zákoníku platí, že využije-li spotřebitel právo odstoupit od smlouvy podle ustanovení tohoto dílu, považuje se lhůta pro odstoupení za zachovanou, pokud spotřebitel v jejím průběhu odešle podnikateli oznámení, že od smlouvy odstupuje.

76. Žalobkyně v Obchodních podmínkách v části „6) Právo spotřebitele odstoupit od smlouvy“ k tomuto právu mj. uváděla:

77. *„Odstoupení od smlouvy musí být doručeno nejpozději poslední den 14denní lhůty. Na kupní cenu, která má být kupujícímu vrácena, může prodávající započíst své skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží (na přepravu apod.“*

78. I v této části Obchodních podmínek žalobkyně uváděla neoprávněné (nepravdivé) informace a odchylky od znění zákona (viz výše), když stanovila, nezbytnou podmínku až povinnost vyjádřenou slovy „musí“, že k doručení, nikoliv odeslání odstoupení od smlouvy musí dojít poslední den 14denní lhůty a dále možnost, aby si prodávající při vrácení kupní ceny započítal náklady spojené s vrácením zboží. Tyto informace, které žalobkyně ve svých Obchodních podmínkách uváděla, prokazatelně překračují kogentní úpravu v ust. § 1829 odst. 1 a § 1818 odst. 2 občanského zákoníku, a to bez ohledu na možný způsob doručování a na to, že právní úprava právo prodávajícímu na započtení nákladů spojených s vrácením zboží nepřiznává. Tyto informace jsou nepochybně nepravdivé a byly způsobilé podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, například tak, že by ho odradily od kupní smlouvy odstoupit z důvodu obav z nesplnění lhůty či započtení nákladů.

79. Po posouzení jednání žalobkyně a vypořádání jejích odvolacích námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí na str. 7-9 ve spojení s další úpravou dle § 1829 odst. 1 a § 1833 a § 570 odst. 1, obchodního zákoníku a současně s vymezením nekalé obchodní praktiky a jejího znaku (podstatného narušení ekonomického chování spotřebitele) i dle směrnice Evropského parlamentu a rady 2005/29/ES, soud považuje za prokázané, že i v případě uvedené informace žalobkyně spotřebitele klamavě informovala, tedy uplatňovala nekalou obchodní praktiku a naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

ochraně spotřebitele ve spojení s § 4 odst. 1, 3, 4 a § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele v jeho formálních znacích i materiálního znaku (společenské škodlivosti).

80. Soud má tedy naplnění formální stránky přestupků (znaků skutkových podstat) a i jejich materiální škodlivosti za prokázané. Není důvodná námitka žalobkyně, že se žalovaný nezabýval materiální stránkou přestupků. Je skutečností, že materiální stránka se považuje za běžně (zpravidla) za naplněnou již formálními znaky skutkové podstaty, za níž lze uložit sankci (formální stránka běžně vyjadřuje i porušený veřejný zájem), ledaže by se k okolnostem jednání přidružily „*takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). Žádné takové zvláštní okolnosti však v případě jednání žalobkyně patrně nebyly a žalobkyně žádné, kromě relativizace závažnosti významových odchylek, netvrdila. Pouhé tvrzení, že všechny reklamace vyřizovala ku spokojenosti zákazníků, nebo že z důvodu používání prostředků komunikace na dálku není podstatné rozlišovat mezi odesláním a doručením odstoupení od smlouvy, nic nemění na tom, že svým jednáním ohrozila veřejný zájem na ochraně spotřebitele, a to vícero neoprávněnými a nepravdivými informacemi, které ve svém souhrnu u každého z přestupků naplnily míru závažnosti ohrožení spotřebitele a mohly podstatným způsobem – pro spotřebitele nepříznivým – narušit jeho ekonomické chování při uplatňování práv z vadného plnění. Uvedené jak správní orgán 1. stupně, tak žalovaný náležitě odůvodnily ve svých rozhodnutích jako důsledek protiprávního jednání žalobkyně.
81. K výši uložené pokuty soud vyšel z následující právní úpravy.
82. Podle § 13 odst. 1 přestupkového zákona je fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný.
83. Podle § 22 odst. 1 téhož zákona je podnikající fyzická osoba pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě.
84. Podle § 37 písm. f) téhož zákona při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k (...) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku. Podle písm. g) téhož paragrafu přihlédne u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti.
85. Žalobkyně zde především namítala, že žalovaný měl přihlédnout k jejím osobním poměrům podle posledního citovaného ustanovení ještě před určením druhu a výměry správního trestu.
86. Ze systematického výkladu přestupkového zákona je zřejmé, že tento zákon dělí pachatele přestupků do tří kategorií, a to fyzické osoby, fyzické podnikající osoby a právnické osoby. Pro tyto kategorie pachatelů pak v písmenech f) a g) § 37 určuje *různá kritéria*, ke kterým má právě podle příslušnosti pachatele k jedné z těchto tří kategorií správní orgán při ukládání trestu přihlédnout. Vzhledem k explicitnímu vyčlenění podnikajících fyzických osob nelze mít za to, že by se na ně vztahovalo i ustanovení písm. f); kdyby toto zákonodárce zamýšlel, výslovně by zde uvedl i podnikající fyzické osoby. Tento výklad je v souladu s již dříve vysloveným názorem Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2023, č. j. 5 A 50/2020-72. Proto má soud za to, že v tomto ohledu příslušný Inspektorát nepochybil a správní trest pokuty ve výši 25 000 Kč neuložil v rozporu s kritérii § 37 přestupkového zákona. Správní orgán 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

stupně význam a rozsah následků přestupku posuzoval ve smyslu § 38 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž přihlížel k významu chráněného zájmu, k silnějšímu postavení žalobkyně, ale posoudil i způsob jejich spáchání opomenutím, což vedlo ke kvalifikaci běžného způsobu spáchání takových přestupků a s přihlédnutím i k přitežujícím i polehčujícím okolnostem na str. 13 rozhodnutí přistoupil k uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí doplnil úvahu správního orgánu 1. stupně vysvětlením závažnosti přestupků a jejich dopadem do práv spotřebitele a judikaturou Nejvyššího správního soudu, týkající se míry užití zákonných kritérií pro úvahu o výši sankce (str. 15 – 17 napadeného rozhodnutí). Soud proto v této části úvah neshledal nedostatečnost posouzení přiměřenosti pokuty či vybočení z mezí a hledisek správního uvážení.

87. Dále žalobkyně k uloženému správnímu trestu pouze tvrdila, že je neúměrně přísný, aniž by toto své tvrzení blíže konkretizovala, například případným dopadem do její majetkové sféry, a už vůbec nic takového nijak nedokládala, a to navzdory výzvě žalované. Správní orgán nemá povinnost sám se zabývat osobními a majetkovými poměry žalobkyně, jak uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017-43: *„Soud předně uvedl, že stěžovatel v rámci správního řízení nikdy neindikoval, že by u něj mohl být dán zvláštní důvod, aby správní orgány zjišťovaly jeho osobní a majetkové poměry při úvahách o výši sankce. Správní orgán, pakliže nemá žádné podstatné indicie o tom, že by pokuta mohla být pro pachatele likvidační, nemusí vždy provádět rozsáhlé zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, leda by snad byla výše pokuty sama o sobě tak značná, že by na první pohled mohla být likvidační pro většinu dotčených subjektů, nebo by to jednoznačně vyplývalo z jiných okolností správního řízení. (...) Správní orgány nepochybily, když se z vlastní iniciativy nezabývaly osobními a majetkovými poměry stěžovatele.“*
88. V případě žalobkyně, která je podnikající fyzickou osobou, není výše pokuty sama o sobě natolik značná, že by jí bylo možné považovat za nepřiměřenou poměrům žalobkyně či dokonce likvidační, když žalobkyně sama, pokud by se taková výše sankce nesla nad její finanční a majetkové poměry, měla možnost ve správním řízení a nejpozději v podané žalobě své finanční i osobní majetkové poměry označit. Výtka, že k nim nepřihlédl správní orgán, není relevantní bez součinnosti žalobkyně vedoucí k osvětlení jejich poměrů nedovolujících uloženou pokutu uhradit, které jen ona může znát a doložit.
89. Soud proto neshledal ani čtvrtou a pátou žalobní námitku důvodnými.
90. Na základě všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že námitky žalobkyně nejsou důvodné, nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, a proto Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, když k takovému postupu byly za souhlasu účastníků řízení k výzvě soudu dány podmínky podle § 51 s.ř.s.
91. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné náklady v řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 30. července 2024

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.